

Cannes tamam, can nerede?

Gökhan
Özcan

gozcan@yenisafak.com.tr

Nuri Bilge Ceylan Cannes'dan yine önemli bir ödülle döndü. "Uzak"la dikkat çekmişti, "Üç Maymun"la hayranlık uyandırdı, son filmi "Bir Zamanlar Anadolu'da" ile artık ustalar arasına katıldı. Bu gerçekten önemli bir başarı... Yarıştığı diğer aday filmlerin tamamı dünya sinemasında büyük ağırlığı olan isimlere aitti. Sadece bu yılki festivalde değil, daha önceki katılımlarında da çok seçkin yönetmenleri geride bıraktı. Farklı kompozisyonlarla oluşturulmuş farklı zevklerdeki jürileri aynı ölçüde etkilemeyi başardı. Tutkuyla sevdiği güzel ve yalnız ülkesinin insanlarının dikkatini çekebilecek mi, o belli değil...

Türk sineması gerçekten çok kayda değer yeni bir yönetmenler kuşağı yetiştirdi. Kültürel hayatımızdaki yaygın çoraklığın aksine, bu yeni sinemacılar kuşağı çok önemsenmesi gerektiğine inandığım bir hareket ortaya koyuyorlar. Sadece muhteva olarak değil, teknik olarak da son derece kayda değer eserler üretiyorlar. Bu eserlerin dünyada uyandırdığı yankıyı kendi ülkesinde uyandıramıyor oluşu çok üzücü. Zor bir festival olan Cannes'dan üçüncü büyük ödülünü alan **Nuri Bilge Ceylan**'ın, "Bal" ile Altın Ayı'ya layık görülen Semih Kaplanoğlu'nun, birçok uluslararası festivalden ödüllere dönen Reha Erdem, Zeki Demirkubuz, Derviş Zaim ve onları izleyen diğer yönetmenlerimiz çitayı her gün daha yukarıya koyan bu çabalarının artık bizim toplumumuzda da bir karşılık bulması gerekiyor. İnsanlar ve hayat hakkında derinleşebilmemizin, zamanın bura-

sında ne olup bittiğini hiç değilse bir parça anlayabilmemizin yollarından biri bu çünkü. Sinemanın ciltlerce kitabın anlatamadığı şeyleri dakikalara sığdırabilecek bir gücü var çünkü. Filmler çoğaltıyor, güçlendiriyor, zenginleştiriyor insanı çünkü. Biz bu ilgiyi göstermesek de yeni sinemacılarımız şimdiye kadar olduğu gibi filmlerini yapmaya devam edecekler belli ki. Onlara bir şeyler katmak için değil, kendimize bir şeyler katmak için izlemeliyiz bu filmleri...

Derdi olan, meselesi olan, bir şeyleri anlamaya, anlamlandırmaya azmeden, içimize küçük serinlikler bırakan, zihnimize yeni meraklar ekleyen, insanlığımızın bilmediğimiz girintilerini görünür kılan bu çalışmaların bu ilgiyi hakettiklerine şüphe yok. Bizim bu filmlerle gururlanmayı hakettiğimizi söylemekse epeyce güç.

Hayata ve insana dair iddiaları olan insanların, tek iddiası eğlenmek, hoşça vakit geçirtmek olan endüstriyel **sinema** ürünlerine bolca bahsettikleri ilgiyi bu nitelikli çalışmalardan esirgemesi açıklanabilir bir şey değil! Olsa olsa sığıla teslimiyetin ilanıdır bu tavır.

"Festival filmi" diyerek burun kıvrıranların, "sıkıcı" diyerek yüz çevirenlerin sinemayı sadece bir eğlence aracı olarak gördükleri, filmlerden bunun ötesinde bir beklentileri olmadığı aşikar. Sinemaya esastan karşı olanlara saygı duyarım. Ancak eğlenmek dışında bir şey vadetmeyen bir **sinema** tüketimi mantığına tav olanları anlayamam. Eğer bu dünyaya sadece eğlenmek için geldiklerini de iddia etmiyorlarsa...